

μωσαν τὸν χώραν, καὶ δρυμῶν ἀβότων ἐφ' ἡμέρας πλείους 318. ἐποίησαν μετήν.

ΚΕΦ. Σ.

§. I.

Λοιπὴ δὲ τῆς μεταξὺ Ἰεροῦ καὶ τῶν ὄρῶν τῶν ἐφ' ἑκάτερα τῆς Πατονίας, ἢ Ποντικὴ παραλία, ἢ ἀπὸ τοῦ Ἱεροῦ σόματος τοῦ Ἰεροῦ μέχρι τῆς περὶ τὸν Αἶμον ὁρεωνῆς, καὶ μέχρι τοῦ σόματος τοῦ κατὰ Βυζάντιον. Καθάπερ δὲ, τὴν Ἰλλυρικὴν παραλίαν ἐπιόντες, μέχρι τῶν Κεραυνίων ὄρῶν προῦβημεν, εὗταί της Ἰλλυρικῆς πιπτόντων ὁρεωνῆς, ἔχόντων δέ τι οἰκεῖον πέρας, τὰ μεσόγαια δὲ ἔθνη τούτοις ἀφωρίσμεθα, νομίζοντες σημειωδεῖρας ἔσεσθαι τὰς τοιαύτας περγυραφάς, καὶ πρὸς τὰ νῦν καὶ πρὸς τὰ ὅτερον οὕτω κάντανθα ἡ παραλία, κακὸν ὑπερπίπτη τὴν ὁρεωνὴν γραμμὴν, διμως εἰς οἰκεῖον τι πέρας τελευτῆσει, τὸ τοῦ Πόντου σόμα, καὶ πρὸς τὰ νῦν καὶ πρὸς τὰ ἐφεξῆς. 319. Εἰσιν οὖν ἀπὸ τοῦ Ἱεροῦ σόματος τοῦ Ἰεροῦ, ἐν δεξιᾷ ἔχοντες τὴν συνεχῆ παραλίαν, Ἰερος πολίχνιον ἐν πεντακοσίοις σαδίοις, Μιλησίων κτίσμα εἶτα Τόμις, ἔτερον πολίχνιον ἐν διακοσίοις πεντήκοντα σαδίοις· εἶτα πόλις Καλλατεις ἐν διακοσίοις δύοδεκάκοντα, Ἡρακλεωτῶν ἀποικος· εἶτ' Ἀπολλωνία, ἐν χιλίοις τριακοσίοις σαδίοις, ἀποικος Μιλησίων, τὸ πλέον τοῦ κτίσματος ἴδρυμένον ἔχοντα ἐν υησίῳ τινὶ, διπου Ἱερὸν τοῦ Ἀπολλωνος· εἴς οὖν Μάρκος Λεύκολλος, τὸν κολοσσὸν ἦρε, καὶ ἀνέθηκεν ἐν τῷ Καπετωλίῳ τὸν τοῦ Ἀπολλωνος, Καλάμιδος ἔργον. Ἐν τῷ μεταξὺ δὲ διατήματι τῷ ἀπὸ Καλλάτιδος εἰς Ἀπολλωνίου, Βιζώνη τέ εἰσιν, ἃς κατεπόθη πολὺ μέρος ὑπὸ σεισμῶν, καὶ Κρουνοί, καὶ Ὄδησσος Μιλησίων ἀποικος, καὶ Ναύλοχος Μεσημβριανῶν πολίχνιον. Εἶτα τὸ Αἶμον ὄρος μέχρι τῆς δεῦρο

319. Θαλάττης μῆκον. Εἶτα Μεσόμερία, Μεγαρέων ἀποικος, πρότερον δὲ Μενεβεία, οἷον Μενάπολις, τοῦ κτίσαντος Μένα καλουμένου, τῆς δὲ πόλεως Βρίας καλούμενης Θρακιστὶ ώς καὶ ἡ τοῦ Σηλυος πόλις Σηλυβρία προσηγόρευται, ἡ τε Αἶνος Πολτυοβρία ποτὲ ὠνομάζετο. Εἰτ' Ἀγχιαλη, πολύγυιον Ἀπολλωνιατῶν, καὶ αὐτὴ ἡ Ἀπολλωνία. Εὐ δὲ ταύτη τῇ παραλίᾳ ἐσὶ καὶ ἡ Τίριξις ὄχρα, χωρίου ἔρυμαν, ὡς ποτε καὶ Λυσίμαχος ἔγραψατο γαζοφυλακίῳ. Παλιν δ' ἀπὸ τῆς Ἀπολλωνίας ἐπὶ Κυανέας σάδιοι εἰσὶ περὶ χιλίους καὶ πεντακοσίους· ἐν δὲ τῷ μεταξὺ ἡ τε Θυνιάς, τῶν Ἀπολλωνιατῶν χώρα *καὶ Ἀγχιαλη, καὶ αὐτὴ Ἀπολλωνιατῶν *, καὶ Φινόπολις καὶ Ἀνδρισάκη, συναπτουσαι τῷ Σαλαμινησσῷ. Εἰς δὲ οὗτος ἔρημος αὔγιαλὸς καὶ λιθώδης, ἀλίμενος, ἀναπεπταμένος πολὺς πρὸς τοὺς βορέας, σαδίων ὅσου ἐπτακοσίων μέχρι Κυανέων τὸ μῆκος* πρὸς δὲ οἱ ἐκπίπτουσες ὑπὸ τῶν Ἀτῶν διαρπάζονται τῶν ὑπερκειμένων, Θρακίου ἔδυνους. Αἱ δὲ Κυανέαι πρὸς τῷ σόματι τοῦ Πόντου εἰσὶ δύο νησίδια, τὸ μὲν τῇ Εὐρώπῃ προσεχὲς, τὸ δὲ τῇ Ἀσίᾳ, πορθμῷ διειργόμενα ὅσου εἴκοσι σαδίων. Τοσοῦτον δὲ διέχει καὶ τοῦ ἱεροῦ τοῦ Βυζαντίων, καὶ τοῦ ἱεροῦ τοῦ Χαλκηδονίων, οὐπερ ἐσὶ τοῦ σόματος τοῦ Εὐξείνου τὸ σενώτατον προΐόντι γάρ δέκα σαδίους, ὄχρα ἐσὶ πεντασάδιον ποιοῦσα τὸν πορθμὸν, εἶτα διίσαται ἐπὶ πλέον, καὶ ποιεῖν ἄρχεται τὴν Προποντίδα.

§. 2.

Ἄπὸ μὲν οὖν τῆς ὄχρας τῆς τὸ πεντασάδιον ποιούσης, ἐπὶ τὸν ὑπὸ τῇ Συκῆ καλούμενον λιμένα, σάδιοι πέντε καὶ τριάκοντα* ἐντεῦθεν δὲ ἐπὶ τὸ Κέρας τὸ Βυζαντίων πέντε. Εἰς δὲ τὸ 320. Κέρας, προσεχὲς τῷ Βυζαντίῳ τείχει, κόλπος ἀνέχων ώς πρὸς δύσιν ἐπὶ σαδίους ἔξηκονται, ἐσικῶς ἐλάφου κέρατι* εἰς γάρ πλείσους σχίζεται κόλπους, ώς δὲ κλαίδους τειχάς, εἰς οὓς

ἐμπίπτουσα ἡ πηλαμὸς, ἀλίσκεται ῥῷδιος, διό τε τὸ πλῆθος 320. αὐτῆς, καὶ τὴν βίσυ τοῦ συνελαύνοντος ῥοῦ, καὶ τὴν γενότητα τῶν κολπῶν, ὡς εἰ καὶ χερσὶν ἀλίσκεσθαι διό τὴν γενοχωρίαν. Γεννᾶται μὲν οὖν τὸ ζῷον ἐν τοῖς ἔλεσι τῆς Μαιώτιδος· ἴσχύσσων δὲ μικρὸν, ἐκπίπτει διά τοῦ σόματος ἀγεληδόν, καὶ φέρεται παρὰ τὴν Ασιανὴν ἥπονα μέχρι Τραπεζοῦντος καὶ Φαρνακίας. Εὐταῦρα δὲ πρῶτον συνίσασθαι συμβαίνει τὴν θήραν· οὐ πολλὴ δὲ ἐξίν· οὐ γάρ πω τὸ προσῆκον ἔχει μέγεθος· εἰς δὲ Σινάπην προΐοντα, ωραιοτέρα πρὸς τε τὴν θήραν καὶ τὴν ταριχείαν ἐσίν. Επειδὴν δὲ τῇδη συνάψῃ ταῖς Κυανέαις, καὶ παραλλοίξῃ ταύτας, ἐκ τῆς Χαλκηδονικῆς αὐτῆς λευκῇ τις πέτρα προπίπτουσα φοβεῖ τὸ ζῷον, ὡς' εὐθὺς εἰς τὴν περαίαν τρέπεσθαι· παραλαβὼν δὲ ὁ ἐνταῦθα ῥοῦς, ἀμφὶ καὶ τῶν τόπων εὐφυῶν ὅντων πρὸς τὸ τὸν ἔκει ῥοῦν τῆς Θαλαττῆς ἐπὶ τὸ Βυζάντιον καὶ τὸ πρὸς αὐτῷ Κέρας τετράφθαι φυσικῶς, συνελαύνεται δεῦρο, καὶ παρέχει τοῖς Βυζαντίοις καὶ τῷ δήμῳ τῶν Ρωμαίων πρόσοδον ἀξειδογον. Χαλκηδόνιοι δὲ ἐπὶ τῆς περαιᾶς ἰδρυμένοι πλησίον, οὐ μετέχουσι τῆς εὐπορίας ταύτης, διότι τὸ μὴ προσπελάξειν τοῖς λιμέσιν αὐτῶν τὴν πηλαμύδα. Ήδη καὶ τὸν Ἀπόλλω φασὶ τοῖς κτίσασι τὸ Βυζαντίον ὕπερον, μετὰ τὴν ὑπὸ Μεγαρέων Χαλκηδόνος κτίσιν, χρητηριαζομένοις προσάξαι ποιήσασθαι τὴν ἰδρυσιν ἀπεναυτίον τῶν τυφλῶν, τυφλοὺς καλέσαντα τοὺς Χαλκηδονίους, ὅτι πρότεροι πλεύσαντες εἰς τοὺς τόπους, ἀφέντες τὴν περαιάν κατασχεῖν, τοσοῦτον πλοῦτον ἔχουσαν, εἶλοντο τὴν λυπροτέραν. Μέχρι μὲν δὴ Βυζαντίου προτίθομεν, ἐπειδὴ πόλις ἐπιφανής, πλησιαζούσα μάλιστα τῷ σόματι, εἰς γυναικείωτερον πέρας ἀπὸ τοῦ Ἱερού τὸν παράπλουν τελευτῶντα ἀπέφανεν. Υπέρκειται δὲ τοῦ Βυζαντίου τὸ τῶν Ἀσῶν ἔθνος, ἐνῷ πόλις Καλύβη, Φιλίππου τοῦ Ἀμύντου τοὺς πουηροτάτους ἐνταῦθα ἰδρύσαντος.

Κ Ε Φ. Z.

§. I.

320. Τὰ μὲν οὖν ἀφοριζόμενα ἔδη τῷ τε Ἰσρῷ καὶ τοῖς Πλυρίκοις ὄρεσι καὶ Θρᾳκίοις, ταῦτ' ἐσὶν, ὃν ἀξιου μνησθῆναι, κατέχοντα τὴν Ἀδριατικὴν παραλίαν πᾶσαν, ἀπὸ τοῦ μυχοῦ ἀρέσμενα, καὶ τὴν κατὰ τὰ ἀριστερὰ τοῦ Πόντου λεγομένην ἀπὸ Ἰσροῦ ποταμοῦ μέχρι Βυζαντίου. Λοιπὰ δέ ἐσι τὰ νότια μέρη

321. τῆς λεγθείσης ὄρειντος, καὶ ἔξης τὰ ὑποπίπτοντα χωρία· ἐν οἷς ἐσὶν ἡ τε Ἑλλάς καὶ ἡ προσεχής Βαρβαρος, μέχρι τῶν ὄρῶν. Εκαταῦρος μὲν οὖν ὁ Μιλήσιος περὶ τῆς Πελοποννήσου φησίν, ὅτι πρὸ τῶν Ἑλλήνων ὥκησαν αὐτὴν Βαρβαροί. Σχεδὸν δέ τε καὶ ἡ σύμπασα Ἑλλάς κατοικία Βαρβάρων ὑπῆρξε τὸ παλαιὸν, ἀπ' αὐτῶν λογιζομένοις τῶν μημονευομένων. Πελοπός μὲν ἐκ τῆς Φρυγίας ἐπαγαγομένου λαὸν εἰς τὴν ἀπ' αὐτοῦ κληθεῖσαν Πελοπόννησον, Δαναοῦ δὲ ἐξ Αἴγυπτου, Δρυσπων δὲ καὶ Καυκάνων καὶ Πελασγῶν καὶ Λελέγων, καὶ ἄλλων τοιούτων, κατανειμαμένων τὰ ἐντὸς ἵσθμοῦ, καὶ τὰ ἔκτος δέ. Τὴν μὲν γὰρ Ἀττικὴν οἱ μετὰ Εὔμοδου Θρᾷκες ἔσχον, τῆς δὲ Φωκίδος τὴν Δαυλίδα Τηρεύς, τὴν δὲ Καδμείαν οἱ μετὰ Κάδμου Φοίνικες, αὐτὴν δὲ τὴν Βοιωτίαν Άονες καὶ Τέμικης καὶ Ύαντες· ὡς καὶ Πόνδαρός φησιν.

Ήν ὅτε ὕπει Βοιώτιον ἔδυος ἐνεπον.

Καὶ ἀπὸ τῶν ὄνομάτων δὲ ἐνίων τὸ βάρβαρον ἐμφαίνεται, Κέκροψ, καὶ Κόδρος, καὶ Αἴκλος, καὶ Κόθος, καὶ Δρύμας, καὶ Κρίνακος. Οἱ δὲ Θρᾷκες, καὶ Πλυριοί, καὶ Ἡπειρῶται, καὶ μέχρι νῦν ἐν πλευραῖς εἰσιν. Εἳτε μέντοι μᾶλλον πρότερον, ἢ νῦν· ὅπου γε καὶ τῆς ἐν τῷ παρόντι Ελλάδος ἀναντιλέκτως οὗσης

τὴν πολλὸν οἱ βάρβαροι κατέχουσι, Μακεδονίαν μὲν Θράκης 321.
καὶ τινα μέρη τῆς Θετταλίας, Ἀκαρνανίας δὲ καὶ Αἰτωλίας ἄνω,
Θεσπρωτοὶ, καὶ Κασσωπαῖοι, καὶ Ἀμφιλοχοί, καὶ Μολοττοί,
καὶ Ἀθαμάνες, Ἡπειρωτικὰ ἔδυνη.

§. 2.

Περὶ μὲν οὖν Πελασγῶν εἴρηται. Τοὺς δὲ Λελεγας τινὲς μὲν
τοὺς αὐτούς Καρσίν εἰκάζουσιν· οἱ δὲ συνοίκους μόνου καὶ
συγρατιώτας διόπερ ἐν τῇ Μελισσίᾳ Λελέγων κατοικίας λέγε-
σθαι τινας, πολλαχοῦ δὲ τῆς Καρίας τάφους Λελέγων καὶ ἐρῦ-
ματα ἔρημα, Λελέγια καλούμενα. Ἡ τε νῦν Ιωνία λεγομένη
πᾶσα ὑπὸ Καρῶν ὥκεῖτο καὶ Λελέγων· ἐκβαλόντες δὲ τούτους
οἱ Ίωνες, αὐτοὶ τὴν χώραν κατέσχουν· ἔτι δὲ πρότερον οἱ τὴν
Τροίαν ἐλόντες, ἐξτίλασσαν τοὺς Λελεγας ἐκ τῶν περὶ τὴν Ιδην
τόπων τῶν κατὰ Πήδασον καὶ τὸν Σατνιόεντα ποταμόν. Ότι
μὲν οὖν βάρβαροι ἦσαν οὗτοι, καὶ αὐτὸ τὸ κοινωνῆσαι τοῖς
Καρσί, νομίζοιτ’ ὡς σπουδεῖον. Ότι δὲ πλάνητες, καὶ μετ’ ἐκείνων,
καὶ χωρίς, καὶ ἐκ παλαιοῦ, καὶ αἱ Ἀριστοτέλους πολιτεῖαι δη-
λοῦσιν. Ἐν μὲν γάρ τῇ Ἀκαρνάνων φησί, τὸ μὲν ἔχειν αὐτῆς
Κουρῆτας, τὸ δὲ προσεσπέριον Λελεγας, εἶτα Τηλεβόας· ἐν
δὲ τῇ τῶν Αἰτωλῶν, τοὺς νῦν Λοχροὺς, Λελεγας καλεῖ· κατα- 322.
σχεῖν δὲ καὶ τὴν Βοιωτίαν αὐτοὺς φησίν· ὁμοίως δὲ καὶ ἐν τῇ
Όπουντίων καὶ Μεγαρέων· ἐν δὲ τῇ Δευκαδίων καὶ αὐτόχθονά
τινα Λελεγα ὀνομάζει, τούτου δὲ Θυγατριδοῦν Τηλεβόαν· τῷδη
δὲ παῖδας δύο καὶ εἴκοσι Τηλεβόας· ὃν τινας οἰκήσαι τὴν Λευ-
κάδα. Μάλιστα δὲ ἐν τις Ἡσιόδῳ πιεσύσειεν οὗτως περὶ αὐτῶν
εἰπόντι·

Ἔτοι γάρ Λοχρὸς Λελέγων ἤγκατο λαῶν,
Τούς ρά ποτε Κρονίδης Ζεὺς, ἀφθιτα μήδεκ εἰδὼς,
Λεκτοὺς ἐκ γαις ἄλιας πόρες δευκαλίων;

522. Τῇ γάρ ἐτυμολογίᾳ τὸ συλλέκτους γεγονέναι τινὰς ἐκ παλαιοῦ καὶ μηγάδας, αἰνίττεσθαι μοι δοκεῖ καὶ διὰ τοῦτο ἐκλελοιπέναι τὸ γένος· ἀπέρο ἂν τις καὶ περὶ Καυκάνων λέγοι, νῦν οὐδέχμοι ὄντων, πρότερον δὲ ἐν πλείστῃ τόποις κατωχισμένων.

§. 3.

Πρότερον μὲν οὖν, καίπερ μικρῶν καὶ πολλῶν καὶ ἀδόξων ὄντων τῶν Ἑπυῶν, οἷς διὰ τὴν εὐανδρίαν, καὶ τὸ βασιλεύεσθαι κατὰ σφᾶς, οὐ πάντα τὸν χαλεπὸν διαλαβεῖν τοὺς ὄρους αὐτῶν.
Nunī δὲ, ἐργάμου τῆς πλείστης χώρας γεγενημένης, καὶ τῶν κατοικῶν, καὶ μαλιστα τῶν πόλεων, ἡφασισμένων, οὐδὲ εἰ δύνατό τις ἀκριβοῦν ταῦτα, οὐδὲν δέν ποιοί της χρήσιμον, διὰ τὴν ἀδοξίαν καὶ τὸν ἀφανισμὸν αὐτῶν· ὃς ἐκ πολλοῦ χρόνου λαβὼν τὴν ἀρχὴν, οὐδὲ νῦν πω πέπαυται κατὰ πολλὰ μέρη διὰ τὰς ἀποσάσεις· ἀλλ' ἐντρατοπεδεύουσιν αὐτῶν Ρωμαῖοι τοῖς οἴκοις, κατασαράντες ὑπὲρ αὐτῶν δυνάσται. Τῶν δὲ οὖν Ἰπειρωτῶν ἐβδομήκοντα πόλεις Πολύδιός φησιν ἀνατρέψαι Παῦλον τὸν Αἰμίλιον μετὰ τὴν Μακεδόνων καὶ Περσέως καταλυσιν (Μολοττῶν δὲ ὑπάρξαι τὰς πλείστας), πέντε δὲ καὶ δέκα μηριάδας ὄνθρωπων ἐξανδραποδίσασθαι. Όμως δὲ οὖν ἐγχειρίσομεν, ἐφ' ὃσου τῇ γραφῇ τε προσήκει, καὶ ἡμῖν ἐφικτὸν, ἐπελθεῖν τὰ καذ' ἔκαστα, ἀρξάμενοι ἀπὸ τῆς κατὰ τὸν Ίόνιον κόλπου παραλίας· αὗτη δὲ ἐξὶν, εἰς τὸν δὲ ἐκπλους ὃ ἐκ τοῦ Αἰδρίου τελευτᾷ.

§. 4.

Ταύτης δὴ τὰ πρῶτα μέρη τὰ περὶ Ἐπίδαμνου καὶ Ἀπολλωνίαν ἔστιν. Ἐκ δὲ τῆς Ἀπολλωνίας εἰς Μακεδονίαν ἡ Ἐγνατία ἐξὶν ὅδὸς πρὸς ἔω, βεβηματισμένη κατὰ μιλιον, καὶ κατεσηλωμένη μέχρι Κυψέλου καὶ Ἐβρου ποταμοῦ· μιλίων δὲ ἐξὶ πεντακοσίων τριάκοντα πέντε. Λογιζομένῳ δὲ, ὡς μὲν οἱ πόλοι,

τὸ μῆλον δικταῖσθειον, τετρακισχίλιοι ἐν εἴεν σάδιοι, καὶ ἐπ' 322. αὐτοῖς δισκέστιοι ὄγδοηκοντα· ὡς δὲ Πολύβιος, προσεθεὶς τῷ δικταῖσθειῷ δίπλεθρον, ὃ ἐστι τρίτου σαδίου, προσθετέον ἀλλούς σαδίους ἑκατὸν ἑβδομήκοντα· δικτῷ, τὸ τρίτου τοῦ τῶν μιλίων ἀριθμοῦ. Συμβαίνει δὲ ἀπὸ τούτου δισκέστηκτος συμπίκτειν εἰς τὴν 323. αὐτὴν ὁδὸν, τοὺς τ' ἐκ τῆς Ἀπολλωνίας ὅρμητέντας καὶ τοὺς ἐξ Ἐπιδάμνου. Ή μὲν οὖν πᾶσα Ἕγατίς καλεῖται· ή δὲ πρώτη ἐπὶ Κασσόπους λέγεται, ὅρους Ἰλλυρικοῦ, διὰ Λυχνιδοῦ πόλεως καὶ Πυλῶνος, τόπου ὁρίζοντος ἐν τῇ ὁδῷ τὴν τε Ἰλλυρίδα καὶ τὴν Μακεδονίαν. Εἰκεῖθεν δὲ ἐστὶ παρὰ Βαρνοῦντα, διὰ Ηρακλείας καὶ Λυγκητῶν καὶ Ἐορδῶν, εἰς Εδεσσαν καὶ Πελλανού μέχρι Θεσσαλονικίας· μῆλα δὲ ἐστι, φησὶ Πολύβιος, ταῦτα διακόσια ἔγγικοντα ἐπτά. Ταῦτην δὴ τὴν ὁδὸν ἐκ τῶν περὶ τὴν Ἐπίδαμνον καὶ τὴν Ἀπολλωνίαν τόπῳ γένουσιν, ἐν δεξιᾷ μέν εἰς τὰ Ἑπειρωτικὰ ἔθνη, κλυζόμενα τῷ Σικελικῷ πελάγει, μέγρος τοῦ Ἀμβρακικοῦ κόλπου ἐν ἀριστερᾷ δὲ τὰ ὅρη τὰ τῶν Ἰλλυριῶν, δὲ προδιηλθόμεν, καὶ τὰ ἔθνη τὰ παροικοῦντα μέχρι Μακεδονίας καὶ Παιώνων. Εἶτα ἀπὸ μὲν Ἀμβρακικοῦ κόλπου τὰς νεύοντα ἐφεξῆς πρὸς ἔω, τὰς ἀντιπαροήκοντα τῇ Πελοποννήσῳ, τῆς Ἑλλάδος ἐσίν· εἰτ' ἐκπίπτει εἰς τὸ Αἰγαῖον πελαγός, ἀπολιπόντα ἐν δεξιᾷ τὴν Πελοπόννησον διῆν. Απὸ δὲ τῆς ἀρχῆς τῶν Μακεδονικῶν ἔθνῶν καὶ τῶν Παιονικῶν μέχρι Στρυμόνος ποταμοῦ, Μακεδόνες τε οἰκεῖοι καὶ Παιόνες, καὶ τινες τῶν ὁρειῶν Θρακῶν· τὰ δὲ πέροι Στρυμόνος ἥδη, μέχρι τοῦ Πουτικοῦ σόρματος καὶ τοῦ Αἵμου, πάντα Θρακῶν ἐστι, πλὴν τῆς παραλίας· αὗτη δὲ ὑφ' Ελλήνων οἰκεῖται, τῶν μὲν ἐπὶ τῇ Προποντίδι ιδρυμένων, τῶν δὲ ἐφ' Ελλησπόντῳ καὶ τῷ Μελανῷ κόλπῳ, τῶν δὲ ἐπὶ τῷ Αἰγαίῳ. Τὸ δὲ Αἰγαῖον πελαγός ούο κλύζει πλευράς τῆς Ἑλλάδος, τὴν μὲν πρὸς ἔω βλέπουσαν, τείνουσαν δὲ ἀπὸ τοῦ Σουνίου πρὸς τὴν ἀρχῶν μέχρι τοῦ

523. Θερμαίου κόλπου καὶ Θεσσαλονικείας, Μακεδονικῆς πόλεως, ἢ νῦν μάλιστα τῶν ἀλλιών εὐανδρεῖτε τὴν δὲ πρὸς νότον, τὴν Μακεδονικήν, ἀπὸ Θεσσαλονικείας μέχρι Στρυμόνος. Τινὲς δὲ καὶ τὴν ἀπὸ Στρυμόνος μέχρι Νέου τῇ Μακεδονίᾳ προσγέμουσιν ἐπειδὴ Φιλιππος ἐσπούδατε διαφερόντως περὶ ταῦτα τὰ γωρία, ὃς[’] εξιμιώσασθαι, καὶ συνεγένετο προσόδους μεγίστας ἐκ τῶν μιτσαλλῶν καὶ τῆς ἀλληλεις εὐφυΐας τῶν τόπων. Ἀπὸ δὲ Σουνίου μέχρι Πελοποννήσου τὸ Μυρτῷόν εἶται καὶ Κρητικὸν πελαγός καὶ Λιβυκὸν σὺν τοῖς κόλποις μέχρι τοῦ Σικελικοῦ· τοῦτο δὲ καὶ τὸν Ἀμβρακικὸν καὶ Κορινθιακὸν καὶ Κρισσαῖον ἐκπληροῖ κόλπου.

§. 5.

Τῶν μὲν οὖν Ἰπειρωτῶν ἔπειν φησὶν εἶναι Θεόπομπος τετταρεσκαίδεκας τούτων δ' ἐνδοξότατα, Χάσουες, καὶ Μολοττοί, διὰ τὸ ἄρξαν ποτὲ πάσης τῆς Ἰπειρώτιδος, πρότερον μὲν 524. Χάσουες, ὕσερον δὲ Μολοττούς, οἱ καὶ διὰ τὴν συγγένειαν τῶν βασιλέων ἐπὶ πλέον ηὔξησησαν (τῶν γὰρ Αἰακιδῶν ἡσαν), καὶ διὰ τὸ παρὰ τούτοις εἶναι τὸ ἐν Δωδώνῃ μαντεῖον, παλαιόν τε καὶ ὀνοματόν ὅν. Χάσουες μὲν οὖν καὶ Θεσπρωτοί, καὶ μετά τούτους ἐφεδῆς Κασσωπαῖοι (καὶ οὗτοι δ' εἰσὶ Θεσπρωτοί), τὴν ἀπὸ τῶν Κεραυνίων ὁρῶν μέχρι τοῦ Ἀμβρακικοῦ κόλπου παραλίαν νέμονται, χώραν εὐδαιμόνιαν ἔχοντες· ὁ δὲ πλοῦς ἀπὸ τῶν Χαίνων ἀρξαμένῳ πρὸς ἀνίσχοντα ἥλιον, καὶ πρὸς τὸν Ἀμβρακικὸν κόλπον καὶ τὸν Κορινθιακὸν, ἐν διεξιζῇ ἔχοντες τὸ Αὐσόνιον πέλαγος, ἐν ἀριστερᾷ δὲ τὴν Ἰπειρού, εἰσὶ χίλιοι καὶ τρισκόσιοι σάριοι ἀπὸ τῶν Κεραυνίων ἐπὶ τὸ σόμα τοῦ Ἀμβρακικοῦ κόλπου. Ἐν τούτῳ δ' εἶται τῷ διατήματι Πάνορμός τε, λιμὴν μέγας ἐν μέσοις τοῖς Κεραυνίοις ὅρεσιν καὶ μετά ταῦτα Ὑγγησμός, λιμὴν ἄλλος, καὶ ὃν τὰ δυσμικά ἔσχα τῆς

Κορκυραίας συντίκειται· καὶ παλιν ἄλλος, Κασσώπη, ἀφ' οὗ 324.
 ἐπὶ Βρεντέσιον χίλιοι ἑπτακόσιοι σάδιοι· οἱ δὲ ίσοι καὶ ἐπὶ Ταρ-
 ραντα ἀπὸ ἄλλου ἀκρωτηρίου νοτιωτέρου τῆς Κασσώπης, δ
 καλοῦσι Φαλακρόν. Μετὰ δὲ Οὐγχησμού, Πασείδιον, καὶ Βου-
 Θρωτὸν, ἐπὶ τῷ σύμβολῳ τοῦ καλουμένου Πηλώδους λιμένος,
 ιδρυμένου ἐν τόπῳ χερβοντοῦσι, ἐποίκους ἔχον Ρωμαίους,
 καὶ τὰ Σύβοτα. Εἰσὶ δὲ υπαίθεες τὰ Σύβοτα, τῆς μὲν Ἡπείρου
 μικρούς ἀπέχουσαι, κατὰ δὲ τὸ ἔων ἄκρον τῆς Κορκυραίας, τὴν
 Λευκίμην, κείμεναι. Καὶ ἄλλαι δὲ ἐν τῷ παραπλῷ υπαίθεες
 εἰσὶν οὐκ ἀξεψι μιήμιτος. Ἐπειτα σύκρα Χειμέριον, καὶ Γλυκὺν
 λιμὴν, εἰς δὲν ἐμβαῖλλει ὁ Άχέρων ποταμὸς, ρέων ἐκ τῆς Άχε-
 ρουσίας λίμνης, καὶ δεχόμενος πλείους ποταμούς, ὥστε καὶ
 γλυκαίνειν τὸν κόλπον· ρεῖ δὲ καὶ ὁ Θύαμις πλησίον. Τούρκειται
 δὲ τούτου μὲν τοῦ κόλπου Κίχυρος, ή πρότερον Εὔφυρα, πόλις
 Θεσπρωτῶν· τοῦ δὲ κατὰ Βουθρωτὸν ή Φοινύκη. Έγγὺς δὲ
 τῆς Κιχύρου πολέμιον Βουχαΐτιον Κασσωπαίων, μικρὸν ὑπέρ
 τῆς Θαλάσσης δυντος καὶ Ελατρία, καὶ Πανδοσία, καὶ Βατίαι ἐν
 μεσογαίᾳ· καθήκει δὲ αὐτῶν ἡ χώρα μέχρι τοῦ κόλπου. Μετὰ
 δὲ Γλυκύν λιμένας ἐφεξῆς εἰσὶ δύο ἄλλοι λιμένες, ὁ μὲν ἐγγύ-
 τέρω καὶ ἐλαττων Κόρμαρος, ισθμὸν ποιῶν ἐξηκούντα σαδίων
 πρὸς τὸν Αμβρακικὸν κόλπον, καὶ τὸ τοῦ Σεβαζοῦ Καίσαρος
 κτίσμα, τὴν Νικόπολιν· ὁ δὲ ἀπωτέρω, καὶ μεῖζων καὶ ἀμείνων,
 πλησίον τοῦ σόματος τοῦ κόλπου, διέχων τῆς Νικηπόλεως δύον
 δώδεκα σαδίους.

§. 6.

Ἐφεξῆς δὲ τὸ σύμβολον τοῦ Αμβρακικοῦ κόλπου· τούτου δὲ τοῦ
 κόλπου τὸ μὲν σόμα μικρῷ τοῦ τετραγαδίου μεῖζον, ὁ δὲ κύ- 325.
 κλος καὶ τριακοσίων σαδίων· εὐλίμανος δὲ πᾶς. Οἰκοῦσι δὲ τοῖς
 μὲν ἐν δεξιᾷ εἰσπλέοντι τῶν Ελλήνων Λακαρονῆνες· καὶ ἱερὸν τοῦ

52 ΣΤΡΑΒΩΝΟΣ ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΩΝ

325. Ἀκτίου Ἀπόλλωνος ἐνταῦθα ἔστι, πλησίου τὸῦ σόματος, λόφος
τις, ἐφ' ὃ ὁ νεώριος, καὶ ὑπ' αὐτῷ πεδίον, ἀλσος ἔχον, καὶ νεώρια
ἐν οἷς ἀνέπηκε Καῖσαρ τὴν δεκανέαν ἀκροθίνιον, ἀπὸ μονο-
χρότου μέχρι δεκάρους· ὑπὸ πυρὸς δὲ ἡφανίσθαι καὶ οἱ νεώριοι
λέγονται καὶ τὰ πλοῖα. Ἐν ἀριστερᾷ δὲ ἡ Νικόπολις, καὶ τῶν
Ἴπειρωτῶν οἱ Κασσωπαῖοι μέχρι τοῦ μυχοῦ τοῦ κατὰ Αἰμρα-
κίου· ὑπέρκειται δὲ αὗτη τοῦ μυχοῦ μικρὸν, Γόργου τοῦ Κυ-
ψελοῦ κτίσμα· παραρρέει δὲ αὐτὴν ὁ Αραχθός ποταμὸς, ἀνάπλουν
ἔχων ἐκ Θαλάττης εἰς αὐτὴν, ὅλγων γαδίων, ἀρχόμενος ἐκ
Τύμφης ὄρους καὶ τῆς Παρωραίας. Εὐτύχει μὲν οὖν καὶ πρό-
τερον ἡ πόλις αὗτη διαφερόντως· τὴν γοῦν ἐπώνυμάν ἐντεῦθεν
ἔσχηκεν ὁ κόλπος· μάλιστα δὲ ἐκόσμησεν αὐτὴν Πύρρος, βασι-
λεὺς χρησάμενος τῷ τόπῳ. Μακεδόνες δὲ ὑσερον καὶ Ῥωμαῖοι,
καὶ ταύτην, καὶ τὰς ὄλλας κατεπόνησαν τοῖς συνεχέσι πόλε-
μοις, θιάζη τὸν ἀπείθειαν· ὥσε τὸ τελευταῖον ὁ Σεβαστὸς ὄρος,
ἐκλειειμένας τελέως τὰς πόλεις, εἰς μίαν συγώνισε τὴν ὑπ'
αὐτοῦ κληθεῖσαν Νικόπολιν ἐν τῷ κόλπῳ τούτῳ· ἐκάλεσε δὲ
ἐπώνυμον τῆς νέκης, ἐν ᾧ κατεναυμάχησεν Ἀντώνιον πρὸ τοῦ
σόματος τοῦ κόλπου, καὶ τὴν Αἰγυπτίων βασιλισσαν Κλεοπά-
τραν, παροῦσαν ἐν τῷ ἄγωνι καὶ αὐτήν. Ἡ μὲν οὖν Νικόπολις
εὐανδρεῖ, καὶ λαμβάνει καθ' ἡμέραν ἐπίδοσιν, χώραν τε ἔχουσα
πολλὴν, καὶ τὸν ἐκ τῶν λαφύρων κόσμον· τό τε κατασκυασθὲν
τέμενος ἐν τῷ προαξείῳ τὸ μὲν εἰς τὸν ἄγωνα τὸν πεντετρακόν
ἐν ἀλσει, ἔχοντες γυμνάσιόν τε καὶ γάδιον, τὸ δὲ ἐν τῷ ὑπερ-
κειμένῳ τοῦ ἀλσούς ἱερῷ λόφῳ τοῦ Ἀπόλλωνος. Ἀποδέδεικται
δὲ ὁ ἄγων Όλύμπιος, τὰς Ἀκτια, ἱερὸς τοῦ Ἀκτίου Ἀπόλλωνος·
τὴν δὲ ἐπιφέλειαν ἔχουσαν αὐτοῦ Λακεδαιμονιοι. Αἱ δὲ ὄλλαι
κατοικίαι περιπόλιοι τῆς Νικοπόλεως εἰσιν. Ήγετο δέ καὶ πρό-
τερον τὰς Ἀκτια τῷ Θεῷ, τεφωνίτης ἄγων, ὑπὸ τῶν περιοίκων·
νῦν δὲ ἐντιμότερον ἐποίησεν ὁ Καῖσαρ.

§. 7.

Μετὰ δὲ τὸν Ἀμβρακίαν τὸ Ἄργος ἔστι τὸ Ἀμφιλοχικόν, 325.
 κτίσμα Ἀλκμαίωνος καὶ τῶν παίδων. Ἐφόρος μὲν οὖν φησι τὸν
 Ἀλκμαίωνα μετὰ τὴν Ἐπιγόνων ἐπὶ τὰς Θήσας στρατείαν, παρα-
 κληθέντα ὑπὸ Διομήδους, συνελθεῖν εἰς Αἰτωλίαν αὐτῷ, καὶ
 συγκατακτήσασθαι ταύτην τε καὶ τὴν Ἀκαρνανίαν καλοῦντος
 δ' αὐτοὺς ἐπὶ τὸν Τρωϊκὸν πόλεμον Ἀγαμέμνονος, τὸν μὲν
 Διομήδη πορευθῆναι τὸν δ' Ἀλκμαίωνα, μείναντα ἐν τῇ Ἀκεᾳ· 326.
 νανία, τὸ Ἄργος κτίσαι καλέσαι δ' Ἀμφιλοχικὸν ἐπώνυμον τοῦ
 ἀδελφοῦ. Ἰναχον δὲ τὸν διὰ τῆς χώρας ρέοντα ποταμὸν εἰς
 τὸν κόλπον, ἀπὸ τοῦ κατὸς τὴν Ἀργείαν προσαγορεῦσαι. Θού-
 κυδίδης δέ φησιν αὐτὸν Ἀμφιλοχον, μετὰ τὴν ἐκ Τροίας ἐπάνο-
 δον, μυσαρεζοῦντα τοῖς ἐν Ἀργεί, παρελθεῖν εἰς τὴν Ἀκαρνα-
 νίαν· διαδεξάμενον δὲ τὸν τοῦ ἀδελφοῦ μυναζείαν, κτίσαι τὴν
 πόλιν ἐπώνυμον ἑαυτοῦ.

§. 8.

Ἡπειρῶται δ' εἰσὶ καὶ Ἀμφιλοχοι, καὶ οἱ ὑπερκείμενοι καὶ
 συνάπτοντες τοῖς Ἰλλυρικοῖς δρεσι, τραχεῖαν οἰκοῦντες χώραν,
 Μολοττοί τε καὶ Ἀθαμάνες καὶ Αἴθικες, καὶ Τυρφαῖοι, καὶ
 Ὁρέσαι, Παρωραῖοι τε καὶ Ἀτιντᾶνες, οἱ μὲν πλησιαζόντες τοῖς
 Μακεδόσι μᾶλλον, οἱ δὲ τῷ Ἰονικῷ κόλπῳ. Λέγεται δὲ τὴν
 Ὁρεισίδα κατασχεῖν ποτε Ὁρέσης, φεύγων τὸν τῆς μητρὸς
 φόνον, καὶ καταλιπεῖν ἐπώνυμον ἑαυτοῦ τὴν χώραν· κτίσαι δὲ
 καὶ πόλιν, καλεῖσθαι δ' αὐτὴν Ἄργος Ὁρεισκόν. Ἀναμέμπται,
 δὲ τούτοις τὰ Ἰλλυρικὰ ἔδινη, τὰ πρὸς τῷ νοτίῳ μέρει τῆς ὁρει-
 νῆς καὶ τὰ ὑπὲρ τοῦ Ἰονίου κόλπου· τῆς γάρ Ἐπιδάμνου καὶ
 τῆς Ἀπολλωνίας, μέχρι Κεραυνίων, ὑπερούκοῦσι Βυλλίονές τε
 καὶ Τάυλαντιοι, καὶ Παρθινοί, καὶ Βρύγοι πλησίον δέ που

526. καὶ τὰ ἀργυρεῖα τὰ ἐν Δαμασίῳ, [οὗ] Περισάδιες συνεζήσαντο τὴν δυναστείαν, οὓς καὶ Ἐγχελίους καὶ Σεσαρασίους καλοῦσε· πρὸς δὲ τούτοις Λυγκησάι τε καὶ ἡ Δευρίοπος, καὶ ἡ τριπολῖτις Πελαγονία, καὶ Ἔορδοί, καὶ Ἐλίμεια, καὶ Ἐράτυρα. Ταῦτα δὲ πρότερον μὲν κατεδυνασεύετο ἔκαστα, ὃν ἐν τοῖς Ἐγχελίοις, οἱ Κάδμου καὶ Ἀρμονίας ἀπόγονοι ἥρχον, καὶ τὰ μυθευόμενα περὶ αὐτῶν ἔχει δείκνυται. Οὗτοι μὲν οὖν οὐχ ὑπὸ Ἰδαγενῶν ἥρχοντο· οἵ τε Λυγκησάι ὑπὸ Ἄρραβαίω ἐγένεντο, τοῦ Βασιχιαδῶν γένους ὅμιτε· τούτου δὲ τὸ Νυγατριδῆ η Φιλίππου μήτηρ [τοῦ] Αμύντου, Εὐρυδίκη, Ἱέρα δὲ Νυγάτηρ· καὶ τῶν Ἡπειρωτῶν δὲ Μολοττοί, ὑπὸ Πύρρω τῷ Νεοπτολέμῳ τοῦ Ἀχιλλέως καὶ τοῖς ἀπογόνοις αὐτοῦ, Θετταλοῖς οὖσι, γεγονότες. Οἱ λοιποὶ δὲ ὑπὸ Ἰδαγενῶν ἥρχοντο· εἰτ' ἐπικρατούντων ἀσί τῶν κατέρρεψεν ἀπαντα εἰς τὴν Μακεδόνων ἀρχὴν, πλὴν ὅλιγων τῶν ὑπέρ τοῦ Ἰονίου κόλπου. Καὶ δὴ καὶ τὰ περὶ Λυγκησόν, καὶ Πελαγονίου, καὶ Ὁρειαδᾶ, καὶ Ἐλίμειου, τὴν ἄνω Μακεδονίαν ἔκαλουν· οἱ δὲ ὅσερον καὶ ἐλευθέρων. Ἑνιοι δὲ καὶ σύμπασαν τὴν μέχρι Κορκύρας, Μακεδονίαν προσαγορεύουσιν, αἰτιολογοῦοντες ἄμα, ὅτι καὶ κουρᾶ, καὶ διαλέκτω, καὶ χλαμύδι, καὶ ἄλλοις τοιούτοις χρῶνται παραπλησίοις· Ἑνιοι δὲ καὶ διγλωττοί εἰσι. Καταλυθείσης δὲ τῆς Μακεδόνων ἀρχῆς, ὑπὸ Ρωμαίοις ἐπεσε. Διὸ δὲ τούτων ἐξὶ τῶν ἐθνῶν η Ἐγγατία ὁδὸς, ἐξ Ἐπεδάμνου καὶ Ἀπολλωνίας· περὶ δὲ τὴν ἐπὶ Κανδανίας ὁδὸν αἱ τε λίμναι εἰσὶν αἱ περὶ Λυχνιδὸν, ταριχείας ἵχθυων αὐτάρκεις ἔχουσαι· καὶ ποταμοὶ, οἵ τε εἰς τὸν Ἰόνιον κόλπου ἐκπίπτοντες, καὶ οἱ ἐπὶ τὰ νότια μέρη, ὁ τὸν Ἰναχὸς καὶ ὁ Ρατῶος, καὶ ὁ Ἀχελῶος, καὶ ὁ Εὔηνος, ὁ Λυκόρρας πρότερον καλούμενος, ὁ μὲν εἰς τὸν κόλπον τὸν Ἀμβρακικὸν ἐμβαλλων, ὁ δὲ εἰς τὸν Ἀχελῶον· αὐτὸς δὲ ὁ Ἀχελῶος εἰς τὴν Θαλασσαν καὶ ὁ Εὔηνος, ὁ μὲν τὴν Ἀκαρνανίαν διεξιών, ὁ δὲ τὴν Αιτωλίαν. Οὐ

δὲ Ἰεριγῶν πολλὰ δεξάμενος ρέυματα ἐκ τῶν Ἰλλυρικῶν ὥρων, 527.
καὶ Δυγκητῶν, καὶ Βρυγῶν, καὶ Δευριόπων, καὶ Πελαγύδων,
εἰς τὸν Ἀξιὸν ἐκδίδωσι.

§. 9.

Πρότερον μὲν οὖν καὶ πόλεις ἡσαν ἐν τοῖς ἔθνεσι τούτοις.
Τριπολίτις γοῦν ἡ Πελαγονία ἐλέγετο, ἡς καὶ Ἄζωρος ἦν, καὶ
ἐπὶ τῷ Ἰεριγῶν πᾶσαι αἱ τῶν Δευριόπων πόλεις ὥκηντο, ὃν
τὸ Βρυσάνιον καὶ Ἀλκομεναὶ καὶ Στύμβαρα. Κύδραι δὲ Βου-
γῆν, Αἴγινιον. δὲ Τυμφαίων, ὅμορον Αἰθικόν καὶ Τρίκκην πλη-
σίου δὲ οὐδὴ τῆς τε Μακεδονίας καὶ τῆς Θετταλίας, περὶ τὸ
Ποίον ὄρος καὶ τὸν Πίνδον, Αἰθικές τε καὶ αἱ τοῦ Πηνειοῦ
πηγαί· ὃν ἀμφισβητοῦσι Τυμφαῖοί τε καὶ οἱ ὑπὸ τῇ Πίνδῳ Θετ-
ταλοί· καὶ πόλεις Οξύνεια παρὰ τὸν Ίονα ποταμὸν, ἀπέγεινα
Ἄζωρον τῆς Τριπολίτιδος γαδίους εἴκοσι καὶ ἑκατόν· πλησίου
δὲ καὶ αἱ Ἀλκομεναὶ καὶ Αἴγινιον, καὶ Εὔρωπος, καὶ αἱ τοῦ
Ίονος εἰς τὸν Πηνειόν συμβολαῖ. Τότε μὲν οὖν, ὡς εἶπον, καί-
περ οὖσα τραχεῖα καὶ ὄρων πλήρης, Τουάρου καὶ Πολυάνου
καὶ ἄλλων πλειόνων, ὅμως εὐάνθρει ἡ τε Ἡπειρος πᾶσα, καὶ ἡ
Ἰλλυρίς· νῦν δὲ τὰ πολλὰ μὲν ἐρημία κατέχει, τὰ δὲ οἰκούμενα
κωμηδὸν καὶ ἐν ἐρειποῖς λείπεται. Ἐκλέκοιτε δέ πως καὶ τὸ
μαντεῖον τὸ ἐν Δωδώνῃ, καθάπερ καὶ ἄλλα.

§. 10.

Ἐσι δὲ, ως φησιν Ἐφορος, Πελασγῶν ἰδρυμα· οἱ δὲ Πελασ-
γοὶ τῶν περὶ τὴν Ἑλλάδα μυναζευσάντων ἀρχαιότατοι λέγον-
ται· καὶ ὁ Ποιητής φησιν οὗτω·

Ζεῦ ἄνα, Δωδώνης, Πελασγικέ.

Ο δὲ Ησίοδος·

Δωδώνην φηγόν τε Πελασγῶν ἔδρανον ἦσν.

Δ 4

328. Περὶ μὲν οὖν τῶν Πελασγῶν, ἐν τοῖς Τυρρηνικοῖς εἰρηται.
Περὶ δὲ Δωδώνης, τοὺς μὲν περιοικοῦντας τὸ ιερὸν, διότι βάρ-
βαροι, διασαφεῖ καὶ Ὄμηρος ἐκ τῆς διαιτῆς, ἀνιπτόποδας,
χαμαιεύνας, λέγων. Πότερον δὲ χρὴ λέγειν Ἑλλοὺς, ὡς Πίν-
δαρος, ή Σελλοὺς, ὡς ὑπουροῦσι παρ' Ὄμηρῳ κεῖσθαι, ή γραφὴ
ἀμφίβολος οὐσας οὐκ ἐξ διατυχυρίζεσθαι. Φιλόχορος δέ φησι
καὶ τὸν περὶ Δωδώνην τόπουν, ὥσπερ τὴν Εὔβοιαν, Ἑλλοπίσιν
κληθῆναι· καὶ γὰρ Ησίοδον οὕτω λέγειν.

Ἐτι τις Ἑλλοπέτη, πολυλήπτος ήδ' ἔϋλεῖμαν.

Ἐνθάδε Δωδώνη τις ἐπ' ἐσχατιῇ πεπόλισται.

Οἱονται δὲ, φησίν ὁ Ἀπολλόδωρος, ἀπὸ τῶν ἐλῶν τῶν περὶ τὸ
ιερὸν, οὕτω καλεῖσθαι· τὸν μέντοι Ποιητὴν οὐ λέγειν Ἑλλοὺς,
ἄλλα Σελλοὺς, ὑπολαμβάνει τοὺς περὶ τὸ ιερὸν, προσθεῖς, ὅτι
καὶ Σελλήνεντά τινα ὄνομάζει ποταμόν. Ὄνομάζει μὲν οὖν,
ὅταν φῆ,

Τηλόθεν ἐξ Ἐφύρης, ποταμοῦ ἀπὸ Σελλήνεντος·

οὐ.τῆς ἐν Θεσπρωτοῖς δ' Ἐφύρας, ἄλλα τῆς ἐν τοῖς Ἡλείοις· ἐκεῖ
γὰρ εἶναι τὸν Σελλήνεντα· ἐν δὲ Θεσπρωτοῖς οὐδένα, οὐδὲ ἐν
Μολοττοῖς. Τὰ δὲ μυθευόμενα περὶ τῆς δρυὸς καὶ τῶν πελειῶν,
καὶ εἴ τινα ἄλλα τοιαῦτα, καθάπτερ καὶ περὶ Δελφῶν, τὰ μὲν
ποιητικωτέρας ἔισι διατριβῆς, τὰ δ' οἰκεῖα τῆς υῦν περιοδείας.

§. 11.

Ἡ Δωδώνη τοίνυν τὸ μὲν παλαιὸν ὑπὸ Θεσπρωτοῖς ἦν, καὶ
τὸ ὄρος ὁ Τόμαρος, ή Τμάρος (ἀμφοτέρως γὰρ λέγεται), ὑφ'
ῷ κεῖται τὸ ιερόν· καὶ οἱ τραγικοὶ δὲ, καὶ Πίνδαρος, Θεσπρω-
τίδας εἰρήκασι τὴν Δωδώνην· ὕστερον δὲ ὑπὸ Μολοττοῖς ἐγένετο·
Ἀπὸ δὲ τοῦ Τομάρου τοὺς ὑπὸ τοῦ Ποιητοῦ λεγομένους ὑπο-
φῆτας τοῦ Διὸς οὓς καὶ ἀνιπτόποδας, χαμαιεύνας καλεῖ, Το-
μούρους φασὶ λεχθῆναι· καὶ ἐν μὲν τῇ Ὀδυσσείᾳ, οὕτω γράφουσί

των, ἐ φησιν Ἀμφίομος, συμβουλεύων τοῖς μητροῖς, μὴ 328.
πρότερον ἐπιτίθεσθαι τῷ Τηλεμάχῳ, πρὶν ὅν τὸν Δία ἔρωνται·

Ἔν μέν κ' αἰνήσωσι Διὸς μεγάλοιο Τομοῦροι,
Αὐτὸς τε κτενέων, τοὺς τ' ἄλλους πάντας ἀνώξω·
Εἰ δέ κ' ἀποτροπῶσι θεοῖς, παύσασθαι ἀναγκα.

Βελτίου γάρ εἶναι Τομούρους, ἢ Θέμιςας γράφειν· οὐδαμοῦ γοῦν
τὰ μαντεῖα Θέμιςας λέγεσθαι παρὰ τῷ Ποιητῇ, ἀλλὰ τὰς βου-
λὰς καὶ τὰ πολιτεύματα καὶ νομοδετήματα· Τομούρους δὲ εἰ-
ρῆσθαι ἐπιτετμημένως τοὺς Τομαρούρους, οἷον Τομαροφύλακας. 329.

Οἱ μὲν οὖν νεώτεροι λέγουσι Τομούρους· παρ' Οὐμήρῳ δὲ ἀπλού-
σερον δεῖ δέχεσθαι Θέμιςας [καὶ] καταχρητικῶς, [ὡς] καὶ
Βουλὰς, τὰ προσάγματα καὶ τὰ βουλήματα τὰ μαντικά
καθάπερ καὶ τὰ νόμιμα· τοιοῦτον γάρ καὶ τὸ,
Ἐκ δρυὸς ὑψηλού οὗτος βουλὴν ἐπακοῦσθαι.

§. 12.

Κατ' ἀρχὰς μὲν οὖν δινόρες ἦσαν οἱ προφητεύοντες· καὶ τοῦτ'
ἴσως καὶ ὁ Ποιητὴς ἐμφαίνει· ὑποφήτας γάρ καλεῖται, ἐν οἷς τάτ-
τοιντ' ὅν καὶ οἱ προφῆται· ὕστερον δὲ ἀπεδείχθησαν τρεῖς γραῖαι,
ἐπειδὴ καὶ σύνναος τῷ Διὶ προσταπεδείχθη καὶ ἡ Διώνη. Σευ-
δας δὲ ἐν τοῖς Θετταλικοῖς, μυθώδεις λόγους προσχαριζόμενος,
ἐκεῖθέν τέ φησιν εἶναι τὸ ιερόν μετενηγυμένον ἐκ τῆς περὶ Σκο-
τοῦσσαν Πελασγίας· ἔστι δὲ ἡ Σκοτοῦσσα τῆς Πελασγιώτιδος
Θετταλίας· συνακολουθήσαι δὲ γυναικας *τὰς* πλείστας, ὃν
ἀπογόνους εἶναι τὰς νῦν προφήτειδας· ἀπὸ δὲ τούτου καὶ Πελασ-
γικὸν Δία κεκλήσθαι. Κινέας δὲ ἔστι μυθωδέσερον

ΛΕΙΠΕΙ Τὸ Τέλος.